

Vířící jako voda
když potká kámen
čas jde ve smyčkách

BUKOVÁ ULICE BYLA OSAZENA hlavně javory. Tvořily ji dvě řady budov o třech až čtyřech patrech. K domovním dveřím se chodilo po vnějších schodištích a řada těchto sto patnácti schodišť za sebou dohromady činila tisíc čtyři sta devadesát pět schodů. Bilodo to dobře věděl, počítal je totiž pořád dokola, když po nich ráno co ráno stoupal. Tisíc čtyři sta devadesát pět schodů o průměrné výšce dvacet centimetrů, celkem tedy dvě stě devadesát devět metrů. Více než jeden a půl výšky mrakodrapu Place Ville Marie. Každý den a v každém počasí vlastně musel zdolat eiffelovku, a nezapomínejme, že by-

lo potřeba také sejít dolů. V Bilodových očích nepředstavoval ten výškový maraton žádný zvláštní výkon. Byla to spíš výzva, bez níž by mu život připadal banální. Považoval se tak trochu za atleta, pociťoval zvláštní spřízněnost se sportovními chodci, s těmi hrdými odborníky na dlouhé vzdálenosti, a někdy litoval, že mezi všemi podivuhodnými disciplínami náročnými na výdrž neexistuje zvláštní kategorie zdolávání schodišť. Na 1500 schodech nebo na 250 metrech stoupání a klesání by měl jistě dobré výsledky. Kdyby na olympijských hrách byla utkání ve zlézání schodů, Bilodo by se určitě dokázal kvalifikovat a možná by se mohl vyšvihnout i na ten poslední, slavný schod, ten nejvyšší na stupních vítězů.

Ale zatím pracoval jako pošťák. Bylo mu dvacet sedm let.

Bilodo už sedm let procházel týž okruh v Saint-Janvier-des-Âmes, lidové čtvrti, kam se také přestěhoval, aby to měl blízko do práce. Za všechna ta léta věrné služby chyběl jen jednou, a to když musel na pohřeb svých rodičů, kteří zahynuli v Québecu při nehodě lanovky. Dalo se říci, že Bilodo je svědomitý zaměstnanec.

Ráno na ústředí nejprve třídil poštu. Musel uspořádat všechny obálky a balíky v pořadí, v němž měly být doručeny, připravit je tak, aby je potom řidič dodávky jen vy-

ložil do uzamčených skříní rozestých po trase rozvážky. Tento únavný úkol uměl Bilodo splnit s obdivuhodnou hbitostí. Jeho osobní metoda třídění spojovala techniku krupiéra rozdávajícího karty s umem vrhače nožů: obálky létaly k cíli jako čepele vymrštěné se smrtící přesností a padaly do správných přihrádek. Bilodo minul jen málokdy. Díky této zručnosti měl hotovo výrazně dřív než ostatní, což ho velmi těšilo, protože mohl třídirnu vbrzku opustit. Dostat se ven, uniknout, zhluboka se nadechnout čerstvého vzduchu a okusit chuť nového dne, kráčet ránem, aniž by mu kdokoli nařizoval, jak se má chovat. Nic lepšího Bilodo neznal.

Skutečnost ovšem nebyla zcela růžová. Kazily ji všechny ty otravné reklamní letáky, bolesti zad, zvrtnutí kotníku a jiné běžné úrazy; příjemná nebyla ani letní vedra, prudké podzimní deště, zimní náledí, při němž se z města stávalo nebezpečné kluziště, a mráz kousající stejně jako psi, odvěcí nepřátelé poštáků. Avšak mravní zadostiučinění plynoucí z pocitu nepostradatelnosti pro místní obyvatelstvo tyto nevýhody vyvažovalo. Bilodo měl pocit, že se podílí na životě čtvrti, že tam hraje diskrétní, ale zásadní roli; svědomité doručování pošty přispívalo k udržení řádu ve vesmíru. Svě místo by s nikým na světě neměnil. Leda možná s jiným poštákem.

Bilodo většinou obědval v restauraci U Madlenky neda-
leko od poštovní třídírny a po dezertu se chvíli věnoval
své oblíbené kaligrafii. Vytáhl sešit a pera, posadil se k ba-
rovému pultu a přepisoval pár slov z novin nebo úryvek
z poledního menu, kochal se choreografií hrotu na papí-
ře, tančil s ním ve střídavě se rozšiřujících a zužujících li-
niích anglického Roundhandu, kroužil v kyprých unciá-
lách, při gotickém písmu rozdával sečné rány. Cítil se v tu
chvíli jako jeden z těch udatných středověkých mnichů
kopistů, kteří žili o inkoustu a vodě, zrak měli dlouhým
psaním zesláblý a prsty prokřehlé, zato v duši jim plál
oheň. Žádný z kolegů na poště tomu nerozuměl. V době
oběda k Madlence vtrhli jako hlučná tlupa a sborem žer-
tovali na účet Bilodovy písařské práce. Dětské čmáranice,
říkali. Bilodo se tím necítil dotčen, vždyť jeho přátelé byli
koneckonců vinni jen nevědomostí; není-li člověk zasvě-
cencem, jemuž se dostalo horlivosti i poznání, jak by mohl
vychutnat tu jemnou krásu tahu, tu křehkou rovnováhu
proporcí vládnoucí v pečlivě utvořené linii? Ocenit ho
svedla jen jediná osoba, totiž věčně přívětivá servírka Ta-
nia. Jeho kaligrafie se jí líbily a nejspíš se o ně zajímala
vskutku upřímně. Rozhodně jí nechyběla vnímavost. Bi-
lodo ji měl velmi rád, vždycky jí nechal velké spropitné.
S trochu větší dávkou všímavosti by mu neuniklo, že ho
zpoza pokladny často pozoruje a že právě před něj vždy
položí největší kus koláče. Jenže on to ani nezaznamenal.
Nebo se snad snažil nic nevidět?

Jiné ženy nevnímal od té doby, kdy do jeho života vstoupila Ségolène.

Bilodo bydlel spolu s Billem, zlatou rybkou, v devátém patře věžáku, v třípokojovém bytě polepeném filmovými plakáty. Večer hrál Halo 2 nebo Dungeon Keeper, k večěři si dal u televize mraženou hotovku. Nikam nechodil. Leda čas od času v pátek, a jen když Robert příliš naléhal. Robert, kolega z pošty pověřený vybíráním schránek, byl jeho nejlepší přítel. Vyrážel ven skoro každý večer, na rozdíl od Biloda, který jen málokdy svolil a šel s ním, neměl totiž moc rád zakouřené podniky, ohlušující elektronickou hudbu a kluby s nahými tanečnicemi, kam ho jeho přítel vodil. Raději zůstával doma, daleko od ruchu světa a ženských zadnic, a to zejména od té doby, co do jeho života vstoupila Ségolène.

Každopádně měl večer na práci něco lepšího. Byl doma velmi zaneprázdňený. Po televizi, když umyl nádobí, zamkl dveře a oddával se své tajné neřesti.